

at man ved en meget høj Beskatning af Spiritus i alle dens Former kunde knække Ryggen baade paa Forbruget og paa Skatten, har man dog næppe i noget Land i Verden set, at det er sket. Selv f. Eks. i England, hvor Spiritusskatten er en Snæs Gange saa høj som hos os, vides det ikke, at Drikfældigheden i nogen fremtrædende Grad er ringere end hos os. Heller ikke ved man, at strenge Politiforanstaltninger eller lignende i nogen nævneværdig Grad føre til Maalet. Jeg tror, at den Opfattelse mere og mere vinder Udbredelse, at Kampen mod Drikfældigheden maa føres uafhængig af Statens Indgriben ad Veje som de nævnte, og at den voksende Ædruelighed hænger sammen med den stigende Kultur og Folkets fremadskridende Udvikling. I alle Tilfælde er det sikkert, at en Skatteforhøjelse som den, der nu her er Tale om, kun i ringe Grad vil kunne tages til Indtægt ud fra det her omhandlede Synspunkt. Der er Tale om en Forhøjelse af Afgiften til omtrent det tredobbelte, fra 9 til 25 Øre for 50 pCt. Brændevin. At en saadan Forhøjelse til en vis Grad vil hemme Forbruget, altsaa begrænse Drikkeriet, er rimeligt, men den vil næppe faa nogen væsentlig Indflydelse paa den egentlige Drikfældighed. Jeg tror heller ikke, at der fra nogen Side regnes paa dens Virkninger i denne Henseende. I Landstinget, hvor man ikke har stræbt at anslaa Indtægten af Afgiften paa nogen Maade for høj, har man dog ikke turdet sætte den forventede Nedgang i Forbruget til mere end $\frac{1}{5}$, og jeg tror, at man snarere med Regeringen bør gaa ud fra, at det i Grunden ikke er værd at gøre Forsøg paa at stille noget op om den mulige Nedgang, da dennes Omfang dog i hvert Fald er højst usikker. Hele den Bevægelse, som Landet over gennem Totalafholdsforeningerne og ad andre Veje føres mod Drikkeriet, kan efter min Opfattelse ikke lede os til at ville bekæmpe dette Onde gennem Beskatningen. Bevægelsen mod Drikkeriet fører, tror jeg, derimod til efterhaanden at gøre den almindelige Mening fortrolig med den Opfattelse, at Spiritus ikke er en Forbrugsgenstand, der efter sit Væsen har noget særligt Krav paa at være undtagen fra Beskatning. Jeg tror, at den Tid kommer, da den almindelige Opfattelse vil slaa sig til Taals med, at en Forhøjelse af Brændevinsafgiften kan ske uden Skade, men jeg mener paa den anden Side, at dette er et Skridt, som ikke skal gøres her paa Rigsdagen, uden at der er en Samfundsforstaaelse deraf. Det bør ikke ske, om jeg

saa maa sige, ved en Overrumpling paa selve Rigsdagen.

Det andet Synspunkt, ud fra hvilket man anbefaler Brændevinsskattens Forhøjelse, er Opnaaelsen af Dækning for en Indtægtsnedgang paa Toldloven. Naar vi ved en Toldreform tilsigte at bringe Befolkningen Skattelettelse, er det givet, at Nedsættelse af Beskyttelsen, Lettelser for Industrien ved at formindske Tolden paa Raastoffer og Hjælpestoffer og endelig Nedsættelse af Afgifterne paa almindelige Forbrugsartikler altsammen ere Goder, som ere meget attraaværdige. Men hvad der ikke er klart i samme Grad er, hvorfor det just skal være Brændevinen, der skal betale derfor. Naar vi se paa saadanne Forbrugsartikler som Manufakturvarer, Petroleum, Ris, Kaffe, er det Ting, der bruges af den store Befolkning. Men det er tillige Ting, der bruges af alle, lige fra den ringeste op til den rigeste. Og selv om de ikke bruges i forholdsvis større Omfang, efterhaanden som man bliver rigere, er det dog givet, at den rige bruger mere deraf end den fattige. Men for Brændevinens Vedkommende maa det erkendes, at den er fortrinnsvis en Forbrugsartikel for de ringere stillede i Samfundet. En Overflytning af Forbrugsafgifter fra Varer som de nævnte til en Artikel som Brændevin kan derfor ikke begrundes ud fra en Tankegang, der siger sig at tilstræbe Lettelser særlig for de ubemidlede. Saa har jeg hørt sige: Ja, men Brændevin bruges mest ude paa Landet. Nu have vi faaet en høj Skat paa Øllet. Øl drikkes mest i Byerne. Derfor er det paa Tide ogsaa at komme Landboerne til Livs! Jeg har ikke noget imod, at der skal være Lighed. Det er ogsaa min Opfattelse, at Ølskatten er saa høj, at der for at faa nogenlunde Lighed i Beskatningen af de forskellige Arter af Alkohol, med Rette kan foretages en Forhøjelse af Brændevinsskatten, naar den Tid kommer. Men jeg ser ikke ret vel, at det egentlig vil kunne motiveres, at man for at lette Industrien skal søge at lægge Byrden over paa Landbruget. Man har ogsaa sagt, at indenfor Landbruget er det maaske atter for en stor Del Gaardmændene, der fortrinnsvis maa bære Afgiften. I hvilken Grad det er Tilfældet, skal jeg lade staa hen. Men man kan maaske om Gaardmændene sige, at heller ikke de nu til Dags gennemgaaende ere saa rige, at der er Grund til særlig at udpege dem ved denne Lejlighed. — Hvis jeg stiller mig paa Finansernes Standpunkt og ser alene